

«ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΕΚΤΙΜΗΣΗ»

(ΔΥΟ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΓΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΖΩΗ)

Επιμέλεια: κος Στέφανος Παναγιωτόπουλος (Θεολόγος)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το θέμα του δικού μας Project είναι «Ταυτότητα και Αυτοεκτίμηση». Ας κάνουμε λοιπόν μια σύντομη αναφορά στο θέμα αυτό... Σκοπός αυτού του Project είναι να κατανοήσουν τα μέλη του, μέσω της συμμετοχής τους σε αυτό, τον εαυτό τους ακόμα περισσότερο, να εκφράσουν με τη βοήθεια των διαφόρων δραστηριοτήτων, που περιλαμβάνει η εργασία, συναισθήματα που δεν εκφράζονται, είτε επειδή δεν παραδέχονται εύκολα, είτε επειδή δε γνωρίζουν ότι όντως τρέφονται. Στόχος, λοιπόν, είναι να αποκτήσουν αυτοπεποίθηση, μαθαίνοντας να εκτιμούν όχι μόνο τους εαυτούς τους, αλλά και τους γύρω τους, να μάθουν την αληθινή τους ταυτότητα.

Διαλέξαμε αυτό το θέμα, γιατί από την αρχή μας φάνηκε ενδιαφέρον και μας τράβηξε την προσοχή αμέσως. Κρίναμε πως στο σχολείο εκτός από τις θεωρητικές και τις θετικές επιστήμες, δεν υπάρχει ένα αντικείμενο, το οποίο να ασχολείται με τον μαθητή και τη συμπεριφορά του. Αυτό καθίσταται πολύ σημαντικός πυρήνας των ενδοσχολικών προβλημάτων όπως οι διάφορες μορφές βίας αποτέλεσε η έλλειψη επικοινωνίας του θύτη και του θύματος. Άξιζε λοιπόν να δώσουμε μια ευκαιρία να μάθουμε τον εαυτό μας καλύτερα!

Περιμένουμε, λοιπόν, στη λήξη αυτής της ομαδικής εργασίας να μείνουμε ευχαριστημένοι από τη

συνεργασία με τις άλλες ομάδες και μετά την προσωπική μας ικανοποίηση όσον αφορά την αυτοπεποίθησή μας. Ακόμη μέσω από τις δραστηριότητες που κάναμε να ανακαλύψουμε ποιοι πραγματικά είμαστε και να βρούμε τον τρόπο να εκφραζόμαστε, γιατί με αυτόν τον τρόπο επικοινωνούμε!

Γνωριμία

Την πρώτη μέρα του μαθήματος επιλέξαμε ένα παιδί, με το οποίο δεν είχαμε ποτέ ιδιαίτερες σχέσεις, για να γνωριστούμε καλύτερα. Ακολουθούσαμε ένα πλάνο, έτσι ώστε να έχει ο καθένας το δικό του χρόνο να μιλήσει για τον εαυτό του και να απαντήσει στις ερωτήσεις που του έκανε ο συνομιλητής του. Όπως ήταν αναμενόμενο υπήρξαν στιγμές αμηχανίας, οι οποίες αποβάλλονταν εύκολα με ένα αστείο, σχόλιο της στιγμής. Έπειτα έπρεπε να επαναλάβουμε τα πράγματα για τα οποία μας είχε μιλήσει, για να δείξουμε ότι προσέχαμε κατά τη διάρκεια που μας μιλούσε.

Πιθανόν εκείνη τη μέρα να μην κάναμε δυνατές φιλίες, άλλωστε δε γίνονται εύκολα, αλλά γνωρίσαμε άτομα, για τα οποία να υπήρχαν

πιθανές άδικες προκαταλήψεις. Μας έγινε μάθημα να μη βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα μόνο με την εμφάνιση κάποιου, αν πρώτα δεν τον έχουμε γνωρίσει. Από εκεί, λοιπόν, που μπορεί να μη μιλούσαμε με κάποια άτομα, αποκτήσαμε καλές, οικείες σχέσεις!

ΚΑΡΤΕΣ

Την ώρα ενός μαθήματος με τον κύριο Στέφανο, ήταν αναγκαίο να σχηματίσουμε όλα τα παιδιά έναν κύκλο, που είχε έκταση όλη την τάξη κι έδωσε σε ένα παιδί ένα μεγάλο πακέτο με κάρτες. Και όπως είναι λογικό, αυτός με τη σειρά του έπρεπε να το δώσει στο επόμενο κλπ. Υπήρχαν προτάσεις με κενά, στα οποία έπρεπε να συμπληρώσουμε στοιχεία σχετικά με τον εαυτό μας. Υπήρχε άγχος, γιατί δε θέλαμε να πέσει καμία «αδιάκριτη» ερώτηση. Καθώς περνούσε η ώρα το άγχος μειωνόταν όλο και περισσότερο, χωρίς να μας επιρρεάζουν σχόλια που ακούγονταν ανάμεσα στο χαμό. Κάποια στιγμή, αντί για σχόλια υπήρχαν γέλια και ζητωκραυγάσματα. Το άγχος είχε αποβληθεί!

Εκείνο το μάθημα ήταν τόσο σημαντικό, διότι ζούμε σε κλειστή κοινωνία κι έχουμε πάντα στο μυαλό μας τι θα πουν οι άλλοι. Αυτό σε εμποδίζει τους ανθρώπους να δρουν όπως θέλουν αυτοί και αναγκάζονται να ζουν

για αρκετό καιρό υπό καταπίεση. Μας έγινε σαφές να μιλάμε ελεύθερα και να μη μας ενδιαφέρει η γνώμη και τα σχόλια των άλλων! Ακόμη κι αν είναι δύσκολο στην αρχή με σταθερά βήματα και προσπάθεια καταφέρνουμε να το πετύχουμε!

ΜΠΑΛΑΚΙ

Κάποια άλλη εβδομάδα μας έβαλε ο καθηγητής σε κύκλο, δίνοντάς μας ένα μπαλάκι. Το κάθε παιδί έπρεπε να το πετάει σε κάποιο άλλο και να λέει τι τον ευχαριστεί να κάνει ή τα ενδιαφέροντά του. Ήταν αρκετά ευχάριστο και διασκεδαστικό και ανακαλύψαμε πόσα κοινά ή διαφορετικά ενδιαφέροντα έχουμε με τους συμμαθητές μας. Καμία φορά δεν ξέραμε τι να πρωτοπούμε, λόγω της έντασης και της κεκτημένης ταχύτητας με το μπαλάκι.

Όλοι μίλησαν κι έτσι είχαμε την ευκαιρία να μάθουμε ένα παραπάνω πράγμα για τον καθένα τους. Ένα καινούριο στοιχείο του χαρακτήρα τους. Διαμέσου αυτής της άσκησης ψυχολογούμε τους γύρω μας και είναι πραγματικά πολύ ενδιαφέρον

να μαθαίνεις πώς περνάει κάποιος τον ελεύθερό του χρόνο, πώς χαλαρώνει!

ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΜΑΔΑΣ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ

Όπως κάθε ομάδα, έτσι και η δικιά μας υποχρεούται να ακολουθεί κάποιους κανόνες για τη συνεργασία και την ομαλή λύση των διαφορών. Δίχως αυτούς θα ήταν δύσκολο να διατηρηθούν ενωμένες, χωρίς προβλήματα. Για τους λόγους αυτούς θέσαμε κάποιους κανόνες, που θα έπρεπε να τηρούνται από όλα τα μέλη της ομάδας ξεχωριστά. Και μάλιστα, για να δώσουμε βάρος και να πάρουν τα μέλη στα σοβαρά τους κανόνες υπογράψαμε γραπτό συμβόλαιο.

Οι κανόνες τόνιζαν την αξία σεβασμού, της συνεργασίας, της αγάπης, της δικαιοσύνης αλλά κυρίως της εμπιστοσύνης. Εξάλλου αυτό που χαρακτηρίζει την ομάδα είναι η ενότητα για την επιτυχία του κοινού στόχου. Ο καθένας πρέπει να λαμβάνει πρωτοβουλίες για την πρόοδό της.

Το σημαντικότερο σε αυτό το κομμάτι ήταν ότι αυτούς τους κανόνες δε μας τους επέβαλε κάποιος, αλλά τους αποφασίσαμε η καθεμία ομάδα ξεχωριστά, καθώς συζητούσαν τα μέλη μεταξύ τους. Αυτό δηλώνει

ότι όλοι μας ξέραμε τις αρμοδιότητές μας και ότι με την τήρηση τους η ομάδα αναβαθμίζεται και τα προβλήματα που μπορούν να προκύψουν ελαττώνονται.

ΖΩΓΡΑΦΙΑ «ΠΩΣ ΗΜΟΥΝ ΣΤΗΝ Α΄ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ» **ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ «ΠΩΣ ΕΙΜΑΙ ΤΩΡΑ»**

Μια από τις δραστηριότητες του Project αυτού ήταν να ζωγραφίσει ο καθένας από εμάς τον εαυτό του όπως τον θυμάται στην α΄ γυμνασίου.

Η αλήθεια είναι, ότι είχε κάποια δυσκολία, διότι είναι αρκετά δύσκολο να αποτυπώσει κανείς σε μία λευκή κόλλα ένα πρόσωπο. Και τι γίνεται όταν αυτό το πρόσωπο είμαστε εμείς; Διαφορετική οπτική γωνία έχουμε οι ίδιοι για τον εαυτό μας, διαφορετική οι φίλοι μας, διαφορετική οι καθηγητές. Στόχος δεν ήταν η ζωγραφιά να είναι καλλιτεχνία, αφού δε θα την έβλεπε κανείς άλλος εκτός από εμάς! Γι'αυτό και άλλος τα κατάφερε περισσότερο, άλλος λιγότερο, δεν είχε όμως σημασία.

Έπρεπε να συγκρίνουμε τον εαυτό μας τότε σε σχέση με τον εαυτό μας τώρα. Μα, οι διαφορές από τότε είναι πολλές! Αλλαγές είχε υποστεί όχι μόνο η εξωτερική μας εμφάνιση, που είναι απόλυτα λογικό, αφού στην εφηβεία αλλάζει το σώμα μας, αλλά και ο χαρακτήρας μας. Ο χαρακτήρας διαμορφώνεται στη διάρκεια της

ζωής του ανθρώπου. Και τούτο γιατί αποκτάμε διαφορετικό τρόπο σκέψης, οπτικές γωνίες, διαφορετικές ιδέες και αντιλήψεις, διαφορετικές απόψεις, ενδιαφέροντα, ασχολίες. Αλλά κυρίως άλλες προτεραιότητες και στόχους!

ΧΑΡΤΗΣ ΗΛΙΟΦΑΝΕΙΑΣ

Καθώς ξεκίνησε το μάθημα, ο κύριος ζήτησε από εμάς να βουλευτούμε στις θέσεις μας, να χαλαρώσουμε και να κλείσουμε τα μάτια μας. Εκείνος κατεύθυνε τις σκέψεις μας και μας οδηγούσε σε ένα μονοπάτι. Περπατούσαμε με τη συνοδεία του τιτιβίσματος των πουλιών και τον ήχο από το δροσερό αεράκι, ενώ ο ήλιος δεν έπαψε να είναι δυνατός. Ξαφνικά βρήκαμε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Μας είπε να μπούμε μέσα, όπως κι έγινε. Βρήκαμε ένα κουτί γεμάτο με δικές μας παλιές φωτογραφίες. Σαστίσαμε, αφού κάναμε εκείνη τη διαδρομή για πρώτη φορά και δεν είχαμε ξαναβρεθεί σε αυτό το σπίτι.

Αφότου πήραμε μια (όποια θέλαμε), ανοίξαμε τα μάτια και μας μοίρασε μια φωτοτυπία με τον τίτλο «Χάρτης Ηλιοφάνειας» και μαρκαδόρους.

Είχε ένα σχήμα, το οποίο έμοιαζε με ήλιο. Στη συνέχεια ζήτησε να γράψουμε στη μέση τα συναισθήματα που είχαμε για εκείνη την εικόνα στο κέντρο, ενώ στις ακτίνες να γράψουμε τα άτομα, που βρίσκονταν στην εικόνα και από κάτω μία λέξη που τα περιγράφει. Εκείνη τη στιγμή ήρθαν πολλά συναισθήματα σε σύγκρουση! Από τη μια μεριά νιώσαμε χαρά, γιατί ζωντάνεψε μια ολόκληρη σκηνή από το παρελθόν, καθώς ήμασταν με άτομα σημαντικά για μας, ενώ από την άλλη μας προκάλεσε θλίψη, γιατί μερικά άτομα της φωτογραφίας δε βρίσκονταν δυστυχώς κοντά μας. Μάθαμε να δίνουμε σημασία στις στιγμές και στα άτομα, που ήταν εκείνη τη στιγμή δίπλα μας. Έτσι, θυμηθήκαμε στιγμές χαράς, ξεγνοιασιάς και αγάπης, οι οποίες ασχέτως με την τωρινή κατάσταση θα μείνουν πάντα χαραγμένες στη μνήμη μας!

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Όταν έφτασε η ώρα του μαθήματος ο κος Στέφανος μας λευκές κόλλες και μαρκαδόρους στις οποίες έπρεπε

να ζωγραφίσουμε την πορεία της ζωής μας, με όποια χρώματα, σύμβολα, αριθμούς θέλαμε εμείς. Δε χρειαζόταν απαραίτητα να καταλαβαίνει κάποιος άλλος, αρκούσε να εκφράζει τη ζωή μας. Ό,τι μας είχε σημαδέψει έως σήμερα.

Όπως ήταν αναμενόμενο ξύπνησαν μέσα μας στιγμές θυμού, λύπης, αλλά και χαράς κάνοντας μια αναδρομή στο παρελθόν. Τα συναισθήματα λοιπόν ήταν ανάμεικτα, με αποτέλεσμα σε κάθε μας πινελιά να ξεχυλίζουν άπειρες σκέψεις.

Ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να διαπιστώσουμε τι έχουμε καταφέρει στη ζωή μας και αν είμαστε ευχαριστημένοι από αυτά. Αν όχι, υπάρχει ακόμη αρκετός χρόνος να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και να παλέψουμε για ένα καλύτερο μέλλον. Το δικό μας μέλλον, το οποίο θα καθορίζουμε εμείς, με τις δικές μας επιλογές. Δε θα αφήναμε κανένα να μας το καταστρέψει!

ΜΑΘΑΙΝΩ ΝΑ ΑΚΟΥΩ

Ξεκινώντας το μάθημα ο καθηγητής μας περιέγραψε τη σημερινή δοκιμασία. Ο στόχος του ήταν να μάθουμε επιτέλους να ακούμε το

συνομιλητή μας. Μοιάζει τόσο απλό κι όμως είναι αρκετά δύσκολο. Μπορούμε έτσι να επιτύχουμε πολλά πράγματα όπως το σεβασμό, την εκτίμησή του και ξεκινάμε να εμβαθύνουμε στο χαρακτήρα του και να κατανοούμε τον τρόπο σκέψης του. Μέσω της ομιλίας κάποιου επιτυγχάνονται πράγματα όπως οι ιδεολογίες, τα συναισθήματά του.

Ο κάθε μαθητής μιλούσε για τον εαυτό του και οι γύρω του τον άκουγαν προσεκτικά, χωρίς να διακόπτουν και χωρίς να τον ενοχλούν. Το συναίσθημα ήταν μοναδικό. Για πρώτη φορά είχαμε στρέψει το ενδιαφέρον της υπόλοιπης τάξης πάνω μας, ήμασταν το κέντρο της προσοχής και ήταν τόσο ωραίο! Νιώθαμε ότι ο άλλος ενδιαφερόταν πραγματικά για εμάς χωρίς εξαναγκασμό. Επειδή, λοιπόν, ήταν τόσο όμορφο το συναίσθημα εκείνης της ώρας, ότι ο άλλος μας σεβόταν, οφείλαμε κι εμείς να δείξουμε την ίδια συμπεριφορά απέναντί του.

Αυτά έγιναν εκείνη τη μέρα και μαθαίνουμε, ότι αν καταφέρουμε να διατηρούμε αυτήν τη στάση κάθε μέρα θα διευκολυνθούν αργότερα οι

επικοινωνιακές μας σχέσεις με τους συνανθρώπους μας.

ΘΕΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Η ώρα της ζωγραφικής ήρθε ξανά! Όλα τα παιδιά έπρεπε να ζωγραφίσουν την πιο περήφανη πράξη, που έκαναν. Πήραν οι μαρκαδόροι φωτιά κι αρχίσαμε και ζωγραφίζαμε όλοι με μανία, αλλά και καμάρι αυτή μας την πράξη. Μόνο από αυτό τον τρόπο φαίνεται η συναισθηματική ικανοποίηση, που είχαμε λάβει σε αυτό το κατόρθωμα. Όταν τελειώσαμε έκατσαν τα παιδιά γύρω από αυτόν, που καθόταν στη μέση. Εκείνος στη μέση αφηγόταν την ιστορία και οι υπόλοιποι τον άκουγαν με απόλυτη προσοχή. Στο τέλος της αφήγησης έπρεπε να τον επιδοκιμάσουμε και να του πούμε όποιο θετικό στοιχείο βρίσκαμε στην ιστορία του.

Παρατηρήσαμε, ότι κατά τη διάρκεια των θετικών σχολίων ευχαριστιόταν, αλλά ταυτόχρονα εντυπωσιαζόταν, γιατί ίσως δεν είχε σκεφτεί ο ίδιος με αυτόν τον τρόπο για τον εαυτό του ή δεν περίμενε τους άλλους να θεωρούν αυτά τα

πράγματα. Όπως και να έχει η ικανοποίηση δεν έφυγε από τα πρόσωπά μας μετά το άκουσμα των θετικών σχολίων, αλλά και εκείνη τη στιγμή όχι μόνο ανέβηκε η αυτοπεποίθησή μας, αλλά και πιστέψαμε στον εαυτό μας ακόμη περισσότερο. Πράγμα πολύ σημαντικό, διότι αν δεν πιστέψουμε οι ίδιοι στον εαυτό μας, πώς έχουμε απαίτηση από τους άλλους;

ΚΟΛΛΑΖ: ΤΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΜΟΥ

Η εργασία μας για αυτή την εβδομάδα ήταν να φτιάξουμε ένα κολλάζ. Αυτό το κολλάζ έπρεπε να περιείχε μία φωτογραφία μας στη μέση και γύρω διάφορες εικόνες που μας εκφράζουν. Το ψάξιμο για κάτι να σου ταιριάζει δεν είναι ποτέ εύκολο, χρειάζεται να ξέρει κανείς καλά τον εαυτό του (σκοπός του Project). Όλοι το κάναμε, το κουβαλούσαμε πάντα μαζί μας, ώστε να μπορούν οι άλλοι με μία ματιά να μάθουν τόσες πληροφορίες για εμάς.

Σε αυτό αποσκοπούσε αυτή η εργασία. Στο να μάθει ο άλλος τι σου αρέσει, όπως ακριβώς και με

το «μπαλάκι». Υπήρχε εκεί η ευκαιρία να γνωρίσουμε τα ενδιαφέροντα του άλλου, να δούμε τα κοινά σημεία, να μελετήσουμε τις διαφορές μας, αρκούσε μια προσπάθεια!

ΚΟΛΛΑΖ: ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Η διαδικασία παρόμοια! Το ερώτημα διαφορετικό.. Θα μπορούσαμε άραγε να αποτυπώσουμε σε ένα μικρό κολλάζ με φωτογραφίες όλα μας τα όνειρα και ελπίδες; Όλοι ελπίζουμε σε ένα καλύτερο μέλλον και ονειρευόμαστε τη στιγμή που οι ευτυχίες θα είναι περισσότερες από τις δυστυχίες! Κι όμως αυτή ήταν η πρόκληση. Να βρούμε τις κατάλληλες φωτογραφίες και να το φτιάξουμε όπως θέλουμε εμείς.

Είχαμε, έτσι, την ευκαιρία να δούμε όλοι όχι μόνο τα όνειρα, αλλά και άλλες στενά συνδεδεμένες έννοιες όπως τα «πιστεύω», τις ελπίδες μας. Δεν είναι τυχαίο που οι περισσότεροι ευελπιστούμε ότι το μέλλον θα είναι καλύτερο από το παρόν και όλα αργά ή γρήγορα θα πάρουν το δρόμο τους. Και είμαστε διατεθειμένοι να

περιμένουμε όσο κι αν διαρκέσει, γιατί έτσι έχουμε μάθει!

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ

Καθώς διαβάζαμε τη φωτοτυπία, που μας είχε μοιράσει ο κύριος διαπιστώσαμε πολλά καινούρια πράγματα. Ο Νίκος, ένα παιδί κοντά ηλικιακά με εμάς δείχνει μερικές σκηνές από τη ζωή του. Σε άλλες επιδοκιμάζεται και σε άλλες αποδοκιμάζεται. Αυτά πετυχαίνονται με μικρά καθημερινά σχόλια από οποιονδήποτε όπως τη δασκάλα, τους γονείς, τους συμμαθητές. Κάτι παρόμοιο αποφασίσαμε να κάνουμε κι εμείς, καταγράφοντας τα θετικά και τα αρνητικά σχόλια εκείνης της μέρας. Είχαν παίξει σημαντικό ρόλο στην ψυχολογία μας.

Η φωτοτυπία αυτή φανερώνει, λοιπόν, πόσο εύκολα μπορεί να επηρεαστεί η ψυχολογία μας από τους ανθρώπους, που συναντάμε κάθε μέρα. Πρέπει να προσέχουμε τον τρόπο που μιλάμε στους άλλους. Εάν έχουν κάνει λάθη, να τα διορθώνουμε με όμορφο και ήρεμο τρόπο, ενώ

όταν έχουν κάνει σκληρή δουλειά να βρούμε τρόπους να τα επιβραβεύουμε!

ANNA

ΚΑΙ

ΓΙΩΡΓΟΣ

Η φωτοτυπία αυτή μοιράστηκε στο τελευταίο μάθημα και ήταν αρκετά κατατοπιστική. Διαβάσαμε την ιστορία της Άννας και του Γιώργου, οι οποίοι είχαν χαμηλή αυτοπεποίθηση και θεωρούσαν όλους τους υπόλοιπους καλύτερους από τους εαυτούς τους. Αυτό αποτέλεσε αίτιο να μην πουν τα αισθήματα που έτρεφε ο ένας από τον άλλον μόνο και μόνο για το φόβο της απόρριψης τους. Θεωρούσαν ότι οι φίλοι τους ήταν πιο όμορφοι και πιο δημοφιλείς από αυτούς, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν διάφορες παρεξηγήσεις ανάμεσά τους και το θέμα να παγώσει.

Αφού συζητήσαμε στην τάξη για την ιστορία αυτή διαπιστώσαμε ότι δε σκέφτονται όλοι με τον ίδιο τρόπο και πολλοί έχουν λανθασμένη εντύπωση για τον εαυτό τους. Γενικότερα φτάνουμε στο συμπέρασμα, ότι η ομορφιά

επηρεάζει τους περισσότερους ανθρώπους και τους πιέζει. Κανείς δε νιώθει όμορφα, όταν είναι απεριποίητος. Δε νιώθει σιγουριά και τον εμποδίζει να δημιουργήσει σχέσεις με άλλους ανθρώπους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Σε αυτό το μάθημα, τις ώρες που περάσαμε μαζί με τους συμμαθητές και με την ομάδα ήταν πολύ ωραία! Μάθαμε πολλά πράγματα για το περίγυρό μας αλλά και για τον εαυτό μας, που ήταν ο σκοπός αυτού του Project. Πρέπει να είμαστε καλά με τον εαυτό μας και να μη δεχόμαστε να μας υποβαθμίζουν οι άλλοι εξαιτίας της αρνητικής τους άποψης για εμάς. Χρειάζεται να ασχολούμαστε με τους εαυτούς μας, χωρίς να σχολιάζουμε τους άλλους από την εμφάνιση ή λόγω του διαφορετικού τους χαρακτήρα. Ευχαριστούμε τον Θεολόγο μας, Στέφανο Παναγιωτόπουλο, ο οποίος μας δίδαξε τόσα, αλλά κυρίως μας έμαθε να έχουμε πίστη στους εαυτούς μας! Τους συμμαθητές μας που συνεργάστηκαν μαζί μας, δείχνοντας κατανόηση!

ΟΜΑΔΑ:

Νεφέλη

Ειρήνη

Πόπη

Μαρία

Ρουσσάκη

Βεισάκη

Σαριδάκη

Αγριμάκη